

Jacqueline Wilsonová

ilustroval Nick Sharratt

TANČÍM CHARLESTON

ANI TA NEJTAINĚJŠÍ TAJEMSTVÍ NEMOHOU VĚČNĚ ZŮSTAT POHŘBENÁ V MINULOSTI.

Tančím charleston

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Jacqueline Wilsonová

Tančím charleston – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TANČÍM CHARLESTON

Jacqueline Wilsonová

TANČÍM CHARLESTON

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2019 Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 2019 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Dancing Charleston*

(Published by Doubleday, a part

of the Penguin Random House, London, UK)

přeložila © 2020 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5357-5 tištěná verze

ISBN 978-80-759-5402-2 ePub

ISBN 978-80-759-5403-9 mobi

ISBN 978-80-759-5404-6 PDF

*Edovi a Jolyonovi z nakladatelství
Pickering and Chatto*

To se ti nejspíš něco zdálo, děvče.

1

V PONDĚLÍ školní hřiště úplně ovládla Maggie. Předváděla všem děvčatům, jak se tančí ten nový tanec, kterému se říká charleston. Její starší sestra chodí v sobotu večer tančit na radnici v Hailbury a přináší odtamtud nejrůznější módní ztřeštěnosti.

„Musíš mávat rukama, vykopávat nohy a dělat u toho hloupý obličej,“ vysvětlovala Maggie a hned to předváděla.

Snažily jsme se ji napodobit a kluci se nám posmívali. Víím, že tančit neumím a že jsem nejspíš vypadala jako praštěná slepice, když jsem tak mávala rukama, ale všimla jsem si, že se na mě díval Petr Robinson. A usmíval se.

Když jsme pak s Maggie šly ze školy zavěšené jedna do druhé, zase mě pozoroval. Procházely jsme ulicí School Lane charlestonovými kroky a on za námi zahvízdal. Obě jsme jen pohodily hlavou, ale neohlédly se. Mně však hořely tváře a víím, že jsem byla růžová jak cukrová vata.

„Líbíš se mu,“ upozornila mě Maggie.

„Ba ne, to ty se mu líbíš,“ odporovala jsem, přestože jsem si byla skoro jistá, že hvízdal *na mě*.

Jestli se líbí *on mně*, to si nejsem jistá. Teta by řekla, že je to venkovský balík, protože má roztřepené rukávy u košile, na nohou nemožné staromódní polobotky a vlasy ostríhané od mámy, jenomže ona to říká skoro o všech mých spolužácích. Ještě by dodala, že je nesmysl, abych ve svém věku myslela na kluky. V tom s ní docela souhlasím – jenže Petr Robinson má opravdu milý úsměv.

Když jsme s Maggie zahruly za roh, rychle jsem se otočila a mávla na něj.

„Mono!“ zhrozila se Maggie. „Ještě ho v tom povzbuzuj!“

Po Market Street jsme pokračovaly rychlou chůzí jako vojáci.

Minuly jsme řeznictví pana Samsona, protože jsme nesnášely pohled na řady mrtvých ptáků zavěšených nad vchodem, kterým ze zobáků odkapávala krev. Pak zelinářství pana Thomase a železářství pana Sladea a nakonec hokynářství staré Molly, protože nás nic z toho nezajímalo. Před hračkářstvím pana Bernera jsme ale prudce zastavily.

Prodává i jiné zboží: tabák, noviny a všechny možné potřeby pro domácnost, na které Molly zapomněla, a na policích za pultem má sklenice s bonbony. My jsme však málokdy měly aspoň tu penci na dvě unce ovocných cucacích bonbonů, citronových dropsů nebo banánových karamel.

Zastavovaly jsme se tu hlavně kvůli hračkám. Ta dnešní výloha se sice nedala srovnat s jeho vánoční, kdy tam dává panenky velké jako opravdová miminka i s postýlkami a kočárky a Noemovu archu s odklápěcím víkem a spoustou dvojic zvířátek – od slonů velkých jako naše pěst až po párek miniaturních berušek s černými tečkami na lesklých červených krovkách.

Dnes tu měl loď, s níž by se dal přeplovat rybník v naší vesnici, káču v barvách duhy, švihadlo s červenými rukojetmi, kuličky v sítkovém pytlíčku a dvě panenky v květovaných šatech, jednu se žlutými vlasy a druhou s hnědými.

Dobrých pět minut jsme diskutovaly o přednostech jedné i druhé panenky a o tom, jestli se nám líbí víc ta světlovlasá, či tmavovlasá, přestože naše šance na to, že by nám ji někdo mohl koupit, byly nulové. Maggie žádnou opravdovou panenku nemá, jen špinavý kulatý podhlavník, o kterém tvrdí, že je to její miminko Mary-Ann. O svá mateřská práva na Mary-Ann musí bojovat se svými dvěma mladšími sestřičkami, které na ni taky mají zálsk.

„Ty jsi padlá na hlavu, Maggie,“ říkala jí její máma. „V deseti si ještě hraješ s panenkama! Jestli se chceš o někoho starat, můžeš pochovat svého brášku, nakrmit ho a přebalit mu ty pokakaný plíny.“

Ve skutečnosti neřekla *pokakaný*, ale něco mnohem horšího. Protočily se mi z toho panenky. Teta říká, že paní Higginsová je hrubá a sprostá, a vadí jí, že si pořád hraju jen s Maggie, ale já mám paní Higginsovou ráda. Na svoje děti sice křičí a někdy

jim i sprostě nadává, ale na druhou stranu je často objímá a malá děcka vyhazuje do vzduchu, až piští radostí.

Jako vždycky, když jsme dorazily k jejich zchátralému domku na konci ulice Rook Green, zastavila jsem se u nich, abych pozdravila paní Higginsovou. Dala mi pusku na tvář stejně jako své Maggie, ukrojila nám oběma po velkém krajíci chleba a namazala nám ho sádlem.

Takovou dobrotu jsme doma nemívaly – v neděli teta nedělala pečení, aby z ní nějaká šťáva se sádlem zbyla. Říkala, že se nevyplatí ji kupovat jen pro nás dvě. Kromě toho je prý chleba se sádlem jídlo pro venkovany. My jsme taky žily na venkově, ale když jsem na to tetu upozornila, dostala jsem pohlavek a k tomu vynadáno za drzost.

Nejradši ze všeho by měla nějakou neteř, která by byla jako vystřižená z toho pořekadla: „Sedávej panenka v koutě, budeš-li hodná, najdou tě.“ Podle jejích představ bych měla celý den vyšívat a mluvit, jen když jsem tázána. Jenomže já nevydržím v klidu ani pět minut – jediné, když mám knížku. Teta si však myslí, že čtení je jen marnění času.

Vyšívání a šití přímo nesnáším, což ji přivádí k zoufalství. Ona je totiž dámská krejčová a šije úplně dokonale. Nechávaly si u ní šít šaty všechny možné dámy, a dokonce prý i nějaká Aristokracie. Netuším, kdo to je, ale teta je na to velice pyšná. Její jméno šeptá se stejnou zbožností, s jakou někteří lidé vyslovují jméno Ježíš Kristus.

Dnes ovšem teta šije oblečení pro starší paní, protože se móda změnila. Nelíbí se jí krátké sukně, které odhalují dámské kotníky, a někdy dokonce i kolena. „To si říkají dámy!“ odfrkne si vždycky, když něco takového vidí.

Jenomže těch starých dam už moc není – čas od času nějaká onemocní a umře. Většinou šije pro lady Somersetovou, která jí moc neplatí, protože žijeme zdarma v jejím domku. Nemíváme s tetou v neděli vepřovou pečení ani kotlety ani kuře. Teta mě posílá k panu Samsonovi pro nejlevnější mleté maso nebo játra anebo, což je nejhorší, dršťky.

Pokud se stane, že nám paní hraběnka zaplatí pozdě, teta mě pošle k panu Samsonovi pro kosti pro našeho psa, i když všichni

vědí, že žádného psa nemáme. Což je škoda. Teta z nich udělá polévku, do které dá pár cibulí a mrkví a ječné krupky. Je to docela dobré, ale pak to u nás páchne a teta má strach, že se ten zápach dostane do dílny, kde šije a kde má na polici drahé látky. Když se tedy vaří polévka, musíme mít otevřená okna, a to i v zimě.

Ani Higginsovi nemají moc peněz na jídlo, zvláště když je jich tolik, ale vždycky mají slaninu, protože vzadu na dvorku chovají prase, a čerstvá vajíčka od svých slepic. Někdy dokonce mívají bažanta, zajíce nebo pstruha, protože pan Higgins a Maggiin nejstarší bratr Tom občas v noci pytláčí. Tohle bych tetě neprozradila ani za milion, protože by to mohla říct lady Somersetové a ta by je udala četníkům.

Pro mě je dost těžké udržet nějaké tajemství. Naše učitelka, slečna Nelsonová, říká, že jsem žvanilka. A vím, že tetu svými otázkami přivádím k šílenství. Nechala mě vyšít křížkovým stehem slova *Mlčeti zlato*. Hrozně jsem se u toho navztekala. Pořád jsem se píchala do prstu a pak jsem měla na látce červené flíčky. Nechápu, jak teta dokáže šít a šít celý den – a jednou, když paní hraběnka nebyla spokojená se svými večerními šaty na lovecký ples a požadovala jiné, i půlku noci.

Moje máma nešila plesové šaty, ta je *nosila*. Když jsem se nedávno schovávala v tetině skříni (teta totiž zjistila, že jsem tajně ujídala malinovou marmeládu ve spíži, a vypadalo to, že dostanu výprask), našla jsem tam překrásné šaty. Jak jsem se tam krčila, cítila jsem, jak se mi o hlavu otírá kluzký satén a dřou mě korálky. Riskla jsem to a malinko pootevřela dveře, abych viděla, jak vypadají. Satén byl světlounce růžový a na něm se třpytila složitá korálková výšivka. Byly to ty nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla.

Nemohly patřit tetě. Ta je obyčejná a vyzáblá a nosí brýle, ve kterých vypadá přísně, a její tmavé šaty mají vysoké límce a dlouhé rukávy. Ty růžové šaty měly krátké balonkové rukávy a hodně velký výstřih. Teta ani nemá žádná pořádná prsa. Otřela jsem si ty saténové šaty o tvář, přestože korálky trochu škrábaly, a vdechovala jsem slabou růžovou vůni.

Když mě konečně našla a dostala jsem výprask, zeptala jsem

se jí, jestli ty růžové šaty patřily mojí mámě, přestože každá zmínka o mamince tetu rozčiluje.

„Co si to dovoluješ lézt mi do skříně a hrát si s mýma šatama, Mono?“ vyjela na mě.

„Promiň, teto. Narazila jsem na ně náhodou. Jsou nádherný. Patřily mojí mámě, ne? Prosím, řekni mi, kdy je měla na sobě! Bylo to, když se seznámila s mým tátou? Teto, *musíš* mi to říct! Prosím, prosím, prosím!“ škemrala jsem.

Bylo to k ničemu. Teta byla stejně sdílná jako krejčovská panna v jejím kumbálu.

„Tak dost, Mono. Přestaň do mě hučet, bolí mě z toho hlava,“ okřikla mě a už jsem z ní nedostala ani slovo.

V sobotu večer, když byla v kuchyni a koupala se v plechové vaně, odplížila jsem se nahoru a znovu nakoukla do její skříně. Růžové šaty jsem tam nemohla najít. Otevřela jsem dveře skříně dokořán a prohrabala se všemi jejími tmavými keprovými a bavlněnými šaty a prohlédla jsem důkladně i dno skříně, jestli šaty náhodou nesklouzly z ramínka. Nebyly tam.

Šla jsem se pak dolů vykoupat, a když mi teta rozčesávala mokré vlasy, zeptala jsem se co nejlhostejněji: „Prosím, můžu se ještě jednou podívat na ty krásný růžový šaty se stříbrnýma korálkama, teto?“

„Na který šaty? Neblázni, Mono. Já přece žádný takový šaty nemám.“

„Ale máš! Našla jsem je vzadu ve skříně. *Byly* to šaty po mamince, že jo?“ nevzdávala jsem se.

„To se ti nejspíš něco zdálo, děvče. Růžový šaty se stříbrnýma korálkama! Takový nenosila za svých mladých let ani paní hraběnka. No prosím, vlasy už máš skoro suchý. Tak utíkej nahoru do hajan,“ řekla a lehce mi poklepala na rameno kartáčem.

To je ten problém s tetou. Je stejně kluzká jako ty růžové saténové šaty. Nikdy neodpoví pořádně. Ale zjistila jsem, že pokud pozorně poslouchám, odpovídá mi maminka.

Když jsem odešla od Higginsových, rozhodla jsem se ji navštívit, přestože jsem už měla docela velké zpoždění – teta chce, abych chodila ze školy rovnou domů.

Maminka ale nebydlí daleko. Rozběhla jsem se po Church

Lane, vklouzla starou brankou na hřbitov a vydala se po cestičce. Rozhlížela jsem se po starých tújích a broukala si svou vlastní hloupou říkanku: „Co to tu je? To jsou túje!“ Pak jsem si četla jména zemřelých na náhrobcích a říkala: „Já jsem Mona, těší mě.“ Somersetovi tu měli spoustu obrovských hrobů a hrobek. Sir William byl pohřbený ve velké mramorové hrobce připomínající malý dům. Přemýšlela jsem, jestli tam soupnou i lady Somersetovou, až přijde její čas.

Máma byla za rohem vzadu, na konci dlouhé řady náhrobních kamenů porostlých lišejníkem, napůl ukrytá ve stínu. Bylo to tam hezčí, protože to bylo daleko od nových hrobů s povadlými věnci.

Vždycky mamince nosím květiny. Nemám peníze, abych nějaké koupila, ale teď na jaře můžu natrhat pampelišky, sedmikrásky, pryskyřníky a zvonky – a někdy i štípnout jednu nebo dvě skleníkové růže z nějakého věnce. Říkám si, že to těm mrtvým určitě nevadí. Jednou jsem vzala celou kytici lilíí a naaranžovala je na mámině hrobě do kříže, ale v noci se mi zdál hrozný sen: ten zemřelý, kterému patřily, vylezl ze země a došel si tam pro ně. Pak jsem se dlouhou dobu na hřbitov neodvážila.

Teta nikdy na mamincin hrob nechodí. Nechápu proč. Dovedla mě k němu, když mi byly čtyři roky a začínala jsem chodit do naší školy.

„Tady, Mono, vidíš?“ řekla tenkrát a ukázala na zelený kopeček na konci řady. Vypadal bez náhrobního kamene úplně obyčejně.

Bylo mi maminky líto, a když jsem se naučila pořádně psát, snažila jsem se jí ten náhrobní kámen vyrobit. Našla jsem staré prkno na plot a pomalu a pracně jsem do něj tetinými nůžkami vyryla *Sylvie Mona Smithová*. Jmenuji se po ní. Mrzí mě, že se taky nejmenuji Sylvie, protože by se mi to líbilo daleko víc než Mona. Vyryla jsem tam ještě *milovaná maminka*, ale pak jsem to vzdala, protože to bylo moc pracné. Navíc se nůžky ztupily a teta zuřila. Mně to ale bylo jedno. Chtěla jsem, aby byl mámin hrob krásný.

„A kde je tátův hrob? Proč nemá postel vedle mámy?“ divila jsem se tehdy.

„To je hrob, Mono, ne postel. Máš moc bujnou fantazii. Táta je pohřbenej ve Francii, tam, co padl,“ odpověděla teta.

Tenkrát jsem o válce nic nevěděla. Rozuměla jsem tomu tak, že upadl, a při každém pádu jsem se pak bála, že umřu. Padala jsem často, jelikož mi teta kupovala o číslo větší boty, aby mi dlouho vydržely.

Od té doby, co jsem se dozvěděla o mamincině hrobě, jsem chtěla, aby mě tam teta brala pravidelně. Ona však řekla, že je to morbidní. Nevěděla jsem, co to znamená, ale to se stávalo často, že jsem jí nerozuměla. Až když jsem směla chodit ze školy sama, začala jsem to brát oklikou přes hřbitov.

Pokud nebylo zrovna mokro po dešti, opatrně jsem se rozhlédla, jestli se nikdo nedívá, a lehla jsem si na mámin obdélník trávy. Představovala jsem si, jak leží pode mnou a usmívá se. Odmítala jsem uvěřit, že se z ní stal kostlivec. Určitě se její tělo dokonale uchovalo, má pořád krásnou světlou pleť, pečlivě učešané vlasy a leží tam v bílé noční košili s rukama zbožně sepnutýma na prsou.

I tentokrát jsem ležela na břicho s hlavou přitisknutou na trávu a s otevřenýma očima a snažila jsem se pohledem proniknout zem.

„Ahoj, mami. Natrhala jsem ti petrklíče. Doufám, že se ti líběj. Moc nevoněj, ale jsou krásný. Paní Higginsová mi dala chleba se sádlem. Je na mě moc hodná. Doma dostanu jen ovomaltinový sušenky a ty nejsou nic moc, i když se mi líbí ten obrázek krávy. Říkám si, co bys mi asi dávala ty.“

Čekala jsem. Slyšela jsem, jak se maminka tiše zasmála a řekla, že by mě vždycky objala a dala mi třeshňový koláč. Pak se mě zeptala, jak jsem si vedla ve škole.

„Dostala jsem deset bodů z deseti za svou slohovou práci o deštivým dnu,“ pochlubila jsem se. To, že jsem dostala dva body za test z aritmetiky, jsem jí neřekla. Nemusí to vědět.

Maminka prohlásila, že jsem její chytrá holčička a že je na mě pyšná.

„Škoda že mi to neříká teta,“ politovala jsem se.

„Jenže ona není tvoje máma,“ připomněla mi maminka. „Ty jsi *moje* holčička, Mono.“

To mi říkala vždycky a bylo to tak uklidňující, že bych nejradši zůstala ještě hodně dlouho ležet na tom hrobě – jenomže od kostela se blížily kroky. Začala jsem se štrachat na nohy a v duchu jsem nadávala.

„Jsi v pořádku, děvenko?“ Byl to pan vikář v dlouhém černém obleku. „Ty jsi spadla?“

„Chtěla jsem si na chvilku lehnout,“ vysvětlila jsem a smetla si trávu ze šatů. Nevěděla jsem, jak se jmenuje. Teta do kostela nikdy nechodila a já taky ne. Říkala, že s tím nesouhlasí, i když nevím proč.

„Na hrobě?“ podivil se. „Ale to se přece nedělá! Je to neuctivé.“

„Ale ne,“ odporovala jsem. „Já jsem ke svý mamince uctívá.“

„Děvenko, neodmlouvej mi.“

„Budu si odmlouvat, jak budu chtít,“ zamumlala jsem a utekla. Doufala jsem, že neví, kdo jsem. Kdyby to na mě řekl slečně Nelsonové, měla bych pěkný průšvih.

Proběhla jsem ulicí Church Lane, pokračovala po polní cestě, přelezla ohradu a rozběhla se po louce. Bylo tu několik telátek. Některá dováděla, jiná se dožadovала mléka od své maminky. Ke kravám se nemá chodit moc blízko, když mají telata, aby na člověka nezaútočily, ale vypadaly klidně a očima zarámovanýma dlouhými řasami na mě vlídně hleděly.

„Vy mi nic neuděláte, že ne?“ zavolala jsem na ně. „Jsem Mona, vaše kamarádka.“

Dál pokojně přežvykovaly a několik jich pokývalo hlavou, jako by mi rozuměly. Případá mi, že mě zvířata mají ráda. Mrzí mě, že mi teta nedovolí mít nějaké zvířátko. Možná bych mohla pomáhat veterináři panu Thompsonovi, až budu větší. O prázdninách jsem ho přemlouvala, aby mě vzal s sebou, když objížděl nemocná zvířata, ale řekl, že jsem ještě moc malá. Možná nechtěl, abych viděla nějaký porod.

Nejspíš si myslí, že ještě věřím na čápy a vrány. Je pravda, že mě teta téměř nesmysly krmila. Maggie však musela pomáhat při posledním porodu paní Higginsové a podrobně mi to pak popisovala. Přísahala, že mluví pravdu. Tenkrát jsme se obě rozhodly, že nikdy, ale opravdu nikdy nebudeme mít děti.

Vyhnuła jsem se kravincům na louce, přešla přes cestu

a vstoupila do vrat zámecké zahrady Somersetových. Na každém křídle vrat byl nahoře jelen, a když se zavírala, vypadalo to, jako by spolu chtěli zápasit parohy. Teta mi řekla, že před mnoha lety bývali na panství Somersetových jeleni. Škoda že už tu nejsou. Líbí se mi malí koloušci. Vždycky když jdu lesem, rozhlížím se kolem sebe, jestli přece jen nějakého nevidím.

Náš domek je hned za bránou. Bývala to vrátnice, jenže lady Somersetová už vrátného nemá. Bránu otvírá Sam, vrchní zahradník, ale jen když se mu chce. Teta říkala, že dřív pod sebou míval deset mužů. Teď má k ruce jen Freda, který je hloupý, a Geoffreyho, který právě vyšel školu. Ani on není žádný genius – musel opakovat ročník, aby dostal osvědčení, že ukončil školní docházku.

Když jsem se vracela ze školy, teta obyčejně bývala ve své dílně, což byl původně obývací pokoj. Měla pusku plnou špendlíků a šila jako o závod. Nechápu, že nikdy žádný nespokne. Dnes však stála přede dveřmi ve svých svátečních šatech a tvářila se nervózně.

„Kde jsi, Mono? Vyučování skončilo už před hodinou! A podívej se na sebe, jak vypadáš! Šaty máš celý pomačkaný! A co to na nich máš? To jsou skvrny od trávy? Co jsi *vyváděla*?“ Chytila mě za ruku, odtáhla do kuchyně, a než jsem si stihla uvědomit, co dělá, stáhla mi šaty přes hlavu.

„Teto! Nech toho!“ protestovala jsem, když namočila cíp utěrky a začala mi s ním mýt obličej. „Já se umím umejt sama! Co se děje?“

„Jdeme za paní hraběnkou,“ oznámila.

Viděla jsem ji, jak leží pod přikrývkami.

2

TO MĚ UDIVILO. Teta chodívala za lady Somersetovou, aby si ji přeměřila na nové šaty, zašila jí prasklý šev nebo přišila knoflík, ale já jsem tam chodila jen na svatého Štěpána, kdy pořádala oslavu pro děti z vesnice.

Nebyl to ten typ oslavy, o jakých se píše v dětských knížkách. Žádné barevné žárovičky, želé a zmrzlina, žádná hra na slepou bábu a „chodí pešek okolo“. Z téhle oslavy jsem měla trochu strach, protože jsme si museli vzít své nejlepší oblečení a seřadit se v salonu. Pokud člověk neměl štěstí a nestál hned vedle krbu, celou dobu mrzl.

Žádné hry jsme nehráli. Museli jsme zpívat koledy a snacha lady Somersetové Barbara k tomu hrála na klavír. Tajně jsme se jí posmívali, protože vypadá dost divně. Nenosí elegantní oblečení. Chodí v pestrobarevných sametových šatech, na nichž mívá přehozené rozevláté šátky, a k nim nosí výstřední boty. Vlasy si nechává volně rozpuštěné na zádech.

Hrála koledy a my jsme zpívali, ale většinou jsme moc neznali slova. Slečna Nelsonová by se za nás styděla. Děti Somersetových zpívaly hlasitě a sebevědomě s hrdě vztyčenými plavovlasými hlavami. Teta jejich jména vždycky šeptá, jako by to bylo magické zaklínadlo: Ester, Roland, Marcela a Bruno. Jejich zpěv na ni udělal velký dojem, ale zatvářila se zděšeně nad jejich špinavým oblečením. Navíc měli dlouhé vlasy – i kluci! Moji spolužáci do sebe strkali a šeptem se jim posmívali. Mně osobně se jejich dlouhé rozčuchané vlasy líbily víc než ježky a vyholené rudé krky vesnických kluků.

Barbařin manžel, pan Frederik Somerset, nejstarší ze synů lady Somersetové, zemřel hned po válce na chřipku, ona se teď však znovu vdala za malíře Stanleyho Barbera. Prý je známý, ale u nás v Rook Greenu ho nikdo nezná. Ani se neobtěžoval,

aby se k nám přidal se zpěvem. I on vypadal trochu odrbaně. Rozhodně se od ostatních Somerssetů hodně lišil.

Druhý syn lady Somerssetové, pan Erik, zemřel v bitvě hned na začátku války jako můj otec. Teta říkala, že sir William a lady Somerssetová se nikdy nevzpamatovali ze ztráty svých dvou synů. Sir William zemřel na infarkt asi rok nato, takže to všechno bylo ještě horší. Lady Somerssetová ale měla ještě dva mladší syny.

Ten starší z nich, pan George, zpíval zvučným barytonem a komicky při tom otvíral ústa. Jeho manželka Mary je pravým opakem Barbary. Chová se škrobeně a nosí drahé elegantní šaty. Při zpěvu koled si otírala oči krajkovým kapesníčkem a tvářila se truchlivě. Teta mi prozradila, že přes všechno své uhlazené chování s lady Somerssetovou nikdy nevycházela. Měli dvě děti, chlapečka Cedrika s obličejem jako mopslík a malou holčičku Adu připomínající panenku.

Mně se nejvíc líbil nejmladší ze čtyř synů, pan Benjamin. I on zpíval, ale někdy při tom napodoboval zpěv pana George nebo Barbařin zvyk pohazovat vlasy, což nás přivádělo k záchvatům smíchu. Pan Benjamin má hustou kštici černých kudrnatých vlasů a nosí velmi elegantní oblečení. Teta vždycky obdivně vzdychá nad jemnými stehy, kterými jsou ušité jeho košile, a nad střihem jeho obleků.

Po koledách jsme dostali pohoštění a to bylo daleko zábavnější. Stovky dětí se ládovaly chlebem namazaným máslem a bochánky s plevou a zapíjely to zázvorovou limonádou. Každý sice dostal jen jeden krajíc chleba a bochánky byly malé, ale když ho člověk rychle snědl, měl šanci, že si stihne přidat.

A nakonec přichází to nejlepší: dárky z vysokého vánočního stromečku v rohu salonu. Musíme se vždycky seřadit podle věku – chlapec, děvče, chlapec, děvče – a pan George s panem Benjaminem vylezou na štafle a sundávají balíčky z pichlavých zelených větví. Podávají je Barbaře a ta zase lady Somerssetové, usazené na velkém zlaceném křesle jako na trůně. Několik dívek dokonce jednou udělalo pukrle, když dostávaly dárek.

Dárky bývají zabalené do balicího papíru čtyř barevných odstínů. Růžové a modré jsou pro malé holčičky a klučky a červené

a tmavomodré pro starší děti. Já jsem na svůj věk malá, takže loni jsem k Vánocům ještě dostala růžový balíček. Byla v něm bílá plstěná myška s růžovými korálkovými očima. Ani nepískala. Já bych měla daleko radši živou myšku, abych si ji mohla ochočit a krmit ji drobečky. Starší dívky dostávaly korále, lahvičku fialkové voňavky nebo knížku. Všechny tyhle věci bych uvítala. Maggie už je velká a statná dívka a dostala knížku *Uličnice ze čtvrté třídy*. Moc nechte, tak souhlasila, že si dárky vyměníme. Teta nás viděla, jak to nenápadně děláme v koutě, a hrozně se zlobila. Prý to vypadá nevďěčně.

Ta *Uličnice* nebyla kdovíjak vzrušující kniha. Psalo se v ní o ztřeštěných lumpárnách, které prováděly nějaké holky z bohatých rodin v internátní škole. Zřejmě neměly vůbec žádné vyučování a většinu času trávily hraním divné hry jménem lacrosse, která mě vůbec nezajímala.

„Lady Somersetová mi chce dát nějaký dárek?“ zeptala jsem se teď tety.

„Samozřejmě že ne!“ odpověděla pohoršeně. „Jak tě něco takového mohlo napadnout? Chudák lady Somersetová je vážně nemocná.“

Jak jsem to měla vědět? Když mi teta převlékala šaty za moje nejlepší s vyšitými sedmikráskami a zaplétala mi copy, zavalila jsem ji spoustou otázek. Teta byla na ty vyšívané šaty pyšná, ale mně připadalo, že jsem moc vyšňořená.

„Lady Somersetová má spalničky?“ zeptala jsem se. To byla jediná vážná nemoc, kterou jsem kdy měla, a bylo to tenkrát hrozné. Musela jsem zůstat v posteli v zatemněné místnosti i potom, co vyrážka ustoupila, a nesměla jsem číst, abych si nenamáhalo oči. Za celý život jsem se tolik nenudila jako tenkrát. Teta mi z donucení četla každý den dvacet minut po obědě. Věděla jsem, že se moc snaží, ale četla tak monotónním hlasem, že v jejím podání byla nudná i *Malá princezna*.

„Jak by mohla mít spalničky, hlupáčku?“ pousmála se teta a pak ztišila hlas. „Má zápal plic.“

O téhle nemoci jsem ještě neslyšela. „A co to je, teto?“

„Je to něco jako chřipka, ale ještě horší,“ odpověděla a ustaraně zavrtěla hlavou.

„A nechytáme to, když za ní půjdeme?“

„To je nemoc, kterou dostávají starší lidi,“ vysvětlila teta.
„Ella říká, že je jí hrozně zle.“

Ella pracuje na zámku Somersetových jako komorná. Je to tetina kamarádka. Nechodí zavěšené jedna do druhé a nevyprávějí si vtipy jako já s Maggie, ale pijí spolu čaj a klábosí o tom, co je nového u Somersetových. Ella občas tetě přinese půlku piškotového dortu nebo talíř sušenek s polevou, když zbudou od svačiny na zámku, a teta na oplátku Elle ušije každý rok nové šaty a předělá jí hedvábné růže na klobouku.

Přemýšlela jsem, jestli Ella bude muset lady Somersetovou krmit. Ale proč si nechala zavolat tetu? Pokud je vážně nemocná, těžko si u ní bude chtít nechat ušít nové šaty. A proč s ní ke všemu musím jít i já?

„Jdeme ji pozdravit,“ odpověděla teta. „Ty se musíš chovat tiše a slušně. Žádný vrtění a vylomeniny. A neopírej se o postel paní hraběnky.“

Ujistila jsem ji, že by mě to nenapadlo ani ve snu. „Ona umře?“ zajímala jsem se.

Teta významně pokývala hlavou.

„Ale neumře teď před náma, že ne?“ strachovala jsem se.

„Jistěže ne!“ odpověděla pohoršeně, jako bych se ptala, jestli se před námi počurá. „A teď mi slib, že mi neuděláš ostudu, Mono.“

Venku před domem mě chytila za ruku, jako bych byla malé děcko. Snažila jsem se jí vykrotit, ale držela mě pevně.

„Ty by ses zasnila a začala bys hopsat nebo utíkat. V takovýhle chvíli se musíme chovat slavnostně a důstojně,“ vysvětlila.

„Ale vždyť nejsme její rodina,“ protestovala jsem. „Myslím, že nás ani nemá ráda.“

Teta se zachvěla. „Nemluv nesmysly, Mono. Byla k nám vždycky moc laskavá.“

Možná od ní bylo laskavé, že dělala tetě stálou zákaznici a že nás nechala v domku bydlet zadarmo, ale byla jsem si jistá, že mám pravdu. Lady Somersetová mi nikdy neřekla víc než: „Veselé Vánoce!“, když mi podávala dárek, a ještě to dělala veleopatrně, aby náhodou svou bledou žilnatou rukou nezavadila

o mou. K tetě se chovala podobně. Venku pokaždé prošla kolem ní, jako by ji ani neznala – a přitom před ní každých pár měsíců stála v korzetu a spodních kalhotách ke kolenům, aby jí teta mohla vyzkoušet nové šaty.

Ta představa byla tak směšná, že jsem se neubránila úsměvu.

Teta si toho všimla a šklubla mi za ruku. „Přestaň se tak hloupě culit, Mono!“ sykla. „A pospěš si. Nešoupej nohama, nebo si zaprášíš boty.“

Vstoupily jsme do zámku zadním vchodem z kuchyňské zahrady. Prošly jsme úzkou tmavou chodbou vedoucí do části pro služebnictvo.

„Takže ty jsi něco jako služka, teto,“ zašeptala jsem.

„Ne, já jsem svou vlastní paní,“ prohlásila pyšně. „Ale nepoužívám přední vchod, protože sem chodím kvůli obchodním záležitostem. Obchodovat znamená něco prodávat. Já prodávám svoje výrobky paní hraběnce.“

Teta brala všechno tohle dělení lidí podle společenských tříd nesmírně vážně a považovala ho za správné. Mně se víc líbil přístup Higginsových. Děvčata sice dělala před Somersetovými pukrle a kluci smekali čepice, ale doma si z nich dělali legraci. Napodobovali jejich manýry i jejich spisovnou řeč a o lady Somersetové mluvili jako o „paní hraběnce“.

Zahnuly jsme za roh a narazily na majordoma, starého sehnutého pána ve fraku, který si nás přeměřil nevrlym pohledem.

„Co tu, u všech všudy, děláte?“ vyjel na nás.

„Přišly jsme pozdravit paní hraběnku, pane Marchante,“ odpovíděla teta.

„To je nesmysl. Lady Somersetová teď nemá náladu na lidi, jako jste vy,“ odbyl ji příkře.

Zamračila jsem se na něj. Co si to dovoluje mluvit s tetou jako s nějakou špínou?

„Lady Somersetová pro mě poslala,“ vysvětlila teta.

„Tomu tak věřím! Kdyby to tak bylo, požádala by mě, abych vás kontaktoval.“

„Chce se mnou mluvit ohledně velmi osobní záležitosti,“ trvala na svém teta. „Vzkázala mi to po své komorný. Zeptejte se Elly, jestli mi nevěříte.“

Pan Marchant sebou při slově „osobní“ malinko trhl. Pak pokrčil rameny. „No dobře,“ zamumlal a otočil se k nám zády.

Teta mě chytila za ruku a táhla mě za sebou chodbami. „Náfuka starej,“ zamumlala si pro sebe. „Nebudeme si ho všímat. Pojď, Mono.“

Vedla mě nahoru po dřevěných schodech. Musely to být schody pro služebnictvo, protože ty, co vedly přímo z velké vstupní haly, byly široké a potažené měkkým kobercem, který přidržovaly zlaté tyčky, a lemované krásným vyřezávaným zábradlím. Toužebně jsem si ho prohlížela a přemýšlela, jaké to asi je se po něm sklouznout.

Prošly jsme dveřmi – a najednou tu byl koberec a chodba vyzdobená tmavými obrazy starých lidí a vybledlými krajinkami. Ze dveří na konci chodby vykukovala tetina kamarádka Ella v uniformě a čepci staženém až k obočí.

„No konečně!“ zamumlala. Pak pohlédla na mě. „Pane na nebi, Flo! Ty máš s sebou *Monu*?“

„Jo, mám.“

„Ale co tě to napadlo? Nemůžeš brát dítě k umírajícímu!“ vyčetla jí Ella.

„Co bych nemohla?“ nenechala se odbýt teta.

„Hm, jenže malér z toho budu mít já,“ vzdychla Ella.

„Chci, aby ji lady Somerssetová viděla,“ vysvětlila teta, ale když Ella neochotně otevřela dveře a pustila nás do ložnice paní hraběnky, teta mi řekla, ať si stoupnu do kouta.

S radostí jsem to udělala. Chtěla jsem od ní být co nejdál. Závěsy měla zatažené a v místnosti vládlo ponuré šero, ale viděla jsem ji, jak leží pod přikrývkami. Její vrásčitý obličej byl stejně bílý jako polštář. Oči měla zavřené, pusou otevřenou a bradu protáhlou jako čarodějnice. Kdyby ztěžka nedýchala, myslela bych si, že už je mrtvá.

V pokoji to kysele čpělo. Litovala jsem, že není otevřené okno. Ella přistoupila k nohám postele a tiše něco řekla lady Somerssetové.

„Cože?“ vyjela na ni podrážděně a otevřela oči.

„Říkala jsem, že je tu slečna Watsonová, paní hraběnko,“ zopakovala Ella.

„Kdo?“ Lady Somersetová měla skřehotavý hlas. „Vodu, děvče, vodu!“

Ella nalila vodu z modré karafy do sklenice, pak paní hraběnku nešikovně objala kolem ramen a posadila ji. Lady Somersetová měla pořád své zuby – cinkly jí o sklenici –, ale vodu hltala nemotorně jako malé mimino. Stékala jí po bradě až na prsa. Ella ji otřela utěrkou, ale paní hraběnka jí odstrčila ruku.

„Nech toho, děvče! Neštouchej do mě!“ vyjela na Ellu a pak se s povzdechem položila zpátky na polštář.

„Je tu slečna Watsonová,“ připomněla jí Ella. „Chtěla jste ji vidět.“

Hraběnka však zavřela oči a neodpovídala.

Ella na tetu zavrtěla hlavou. „Radši už běžte,“ zašeptala. „Zase usnula.“

Teta si jí nevšimala. Došla k posteli, sklonila hlavu až k uchu lady Somersetové a řekla: „Dobré odpoledne, paní hraběnko. Jsem Florence Watsonová. Jak se cejtíte?“

Lady Somersetová znovu otevřela oči. „Jak myslíte, že se můžu cítit?“ zachraptila. „Umírám. Už přišla ta zatracená krejčová?“

„Já jsem vaše krejčová, paní hraběnko. Jsem slečna Watsonová. Jak vám můžu pomoci?“

„No konečně! Jde o rubáš,“ odpověděla.

Ella se zajíkla a pokradmu na mě pohlédla. Já jsem ale nevěděla, co je to rubáš. Je to snad něco, co si člověk na sebe bere do rakve?

„Nesmíte se teď trápit takovýma věcmi, paní hraběnko,“ řekla rychle Ella. „Pohřební služba se o to určitě postará, až přijde čas.“

„Já nechci, aby se o to starala pohřební služba! Chci si svoje záležitosti vyřídit sama!“ prohlásila lady Somersetová. Dýchala teď ještě obtížněji – musela se nadechovat mezi každým slovem. Toužila jsem z toho hrozného pokoje zmizet. Tiskla jsem se zády ke stěně a litovala, že neumím procházet zdí.

Lady Somersetová se chytila příkrývek a pokusila se něco říct. Žíly na čele jí vystoupily.

„Rubáš?“ zeptala se teta.

„Nechci ho!“ prohlásila hraběnka.

„Ale – ale ten mít musíte, paní hraběnko,“ ozvala se Ella. Zavrtěla na tetu hlavou a poklepala si na čelo, aby naznačila, že se lady Somersetová musela úplně pomátnout na rozumu.

Teta to však najednou pochopila. „Vy chcete, abych vám ušila něco místo něj, paní hraběnko?“

„Ano! Ano! Nesnáším rubáše. Jsou hrozní! A nechci ani noční košili – jsou nesmyslně plandavé a mají moc knoflíčků. Chci něco jednoduchého, ale elegantního.“ Těch pár vět jí dalo nesmírnou námahu. Snažila se vždycky smáčknot k sobě co nejvíc slov, na která jí vystačil dech.

„Já si myslím, že by byly vhodnější dlouhý šaty, paní hraběnko,“ napadlo tetu. „Něco *královskýho*. Bílej brokát vyšívanej zlatou nití a lemovanej hedvábím. Použila bych dost látky, aby byly volný a pohodlný, ale bez knoflíčků. V takovejch šatech budete vypadat vznešeně, ale zároveň skromně.“

„Pane na nebesích, bude v tom vypadat jako arcibiskup z Canterbury!“ zamumlala Ella a já jsem si musela zakrýt pusou, abych nevyprskla nervózním smíchem.

Zdálo se, že lady Somersetové se ten návrh zalíbil. „Výborně!“ prohlásila. „Přesně tak jsem si to představovala! Ale za jak dlouho to stihnete ušít? Už nemám moc času, to jste asi pochopila. I ten neschopný doktor musel přiznat, že se blíží konec.“

„Vynasnažím se to udělat co nejrychleji, paní hraběnko. Do čtyřiaadvaceti hodin,“ odpověděla teta.

Já i Ella jsme na ni udiveně pohlédly. Bude muset koupit látku, ušít šaty, vyšít je a olemovat. Jak by to mohla stihnout za tak krátkou dobu?

Lady Somersetová však přikývla. Brala jako samozřejmost, že ji teta nezklame. „Na vás je spoleh, Florence Watsonová,“ řekla s úlevou. Hned nato se jí začala zavírat víčka.

Teta zrudla. Několikrát otevřela a zavřela pusou a najednou vyhrkla: „Je tu jen taková věc, paní hraběnko.“

„Ano, ano. Zajistím, aby vám zaplatili. Když to budou královské šaty, dostanete královsky zaplaceno.“ Hvízdavě se zasmála svému vlastnímu vtipu.

„Mockrát vám děkuju, paní hraběnko, ale mně jde spíš o ujištění než o peníze,“ upřesnila teta.

Lady Somersetová už měla zavřené oči, ale teta ji chytila za rameno a jemně s ní zatřásla. „Paní hraběnko, můžete mi slíbit, že budeme moct zůstat v tom domku, až – až zemřete? Nedělám to kvůli sobě, ale kvůli tomu dítěti.“

„Dítě,“ zamumlala lady Somersetová.

„Mono, pojd' sem!“ zavelela teta.

Na okamžik jsem se nedokázala pohnout. Nechtěla jsem jít k její posteli. Teta se ale zamračila a přísně na mě vyvalila oči, tak jsem musela. Opatrně jsem se přiblížila a chystala se stoupnout si za ni.

„Neschovávej se za mnou. Ukaž se paní hraběnce!“ Teta si mě přitáhla k sobě. „Musíš jít blíž. Ona už špatně vidí.“

Postrčila mě dopředu, až jsem se břichem dotýkala postele. Lady Somersetová vypadala zblízka ještě hůř a já jsem se neubránila úšklebku.

„Ty,“ ozvala se přísně. „Proč se tak ušklíbáš?“

Nevěděla jsem, co na to říct.

„Mono,“ sykla teta. „Odpověz paní hraběnce.“

Nemohla jsem jí přece říct, že vypadá hrozně. „Mě bolí břicho,“ zalhala jsem.

„Tebe bolí břicho?“ podivila se lady Somersetová. „Jestli tady někoho něco bolí, tak jsem to já!“

Z oka se jí skutálela slza. Možná jí jen slzelo – ale mohla i plakat, protože nechce umřít. Najednou jsem se jí přestala bát a začalo mi jí být líto. Musí být hrozně vědět, že člověk umírá. Věděla to i moje maminka? Bála se? Ležela na posteli, rozcuhaná a smutná jako lady Somersetová?

Teď jsem plakala i já.

„Proč brečíš?“ zeptala se lady Somersetová.

„Odveď to děcko pryč, Flo. Já jsem věděla, že to na ni bude moc,“ zamumlala Ella.

Ale teta mě pevně držela a nepustila. „Pláče, protože je smutná, že jste nemocná, paní hraběnko. Že je to tak, Mono?“

Přikývla jsem.

„To je zvláštní děcko,“ řekla lady Somersetová, ale vypadala, že ji to potěšilo.

„Je to hodný dítě. Milá a chytrá holčička. Ve třídě patří k nej-

lepším. Člověk na ni může bejt pyšnej,“ vykládala teta. To mě překvapilo. Nikdy mě nechválila – prý aby mi to nestouplo do hlavy. Cítila jsem, jak rudnu studem. Lady Somersetová přimhouřila oči, aby mě líp viděla.

„Mohla byste se teda přimluvit, aby nás v domku nechali, paní hraběnko?“ naléhala na ni teta.

Lady Somersetová přikývla, až se jí brada dotkla hrudníku.

„Díky,“ vydechla teta. „Mockrát vám děkuju. A kdybyste uznala za vhodný ji jakkoli podpořit –“

„Flo!“ sykla na ni pohoršeně Ella.

Lady Somersetová pohlédla přes mou hlavu na tetu. Mračila se. Tetiny prsty se mi zaryly do ramen.

Hraběnka otevřela pusy, aby něco řekla – ale vtom se rozkašlala. Byl to ošklivý záchvat kašle a nechtěl přestat. Byla úplně rudá námahou.

Ella se k ní rozběhla, aby ji posadila. „Už musíte jít,“ řekla tetě. „Úplně jsi ji rozhodila, copak to nevidíš? Musím zavolat sestru.“

Konečně teta uvolnila svůj stisk a začaly jsme couvat z pokoje. Lady Somersetová nepřestávala kašlat.

„Propáníčka,“ zašeptala teta.

Do dveří vběhla sestra jenom v punčochách a s třešňovým koláčem v ruce.

„Přesně tak, zvedněte ji výš. No tak, paní hraběnko. Vezměte si lžici té vaší medicíny, jestli vám to půjde,“ řekla a upustila koláč na zem.

Neubránila jsem se lítostivému pohledu. Bylo mi jasné, že ho nemůžu zvednout a odnést. Kašel lady Somersetové konečně trochu povolil a ona se vyčerpaně položila na polštář. Oči se jí zavřely a hned začala chrápat.

„Díky, sestro,“ řekla Ella. „Nezlobte se, že jsem vás vytáhla od svačiny, ale měla jsem strach, že tentokrát je to opravdu konec.“

Otočila se a všimla si, že jsme ještě v pokoji. „Tak už běž, Flo, a tu holku si vem s sebou. Divím se, kde se v tobě vzala ta drzost žádat o takový laskavosti. Ne že by sis tím nějak pomohla.“

Paní hraběnka teď není ve stavu volat právníka a měnit závěť, jestli ti šlo o tohle.“

„Zavolala si mě,“ připomněla teta.

„A já byla ten trouba, co ti to vyřídil,“ řekla Ella rozhořčeně. „Nemohla ses přimluvit i za mě? To já ji přece krmím a myju a starám se o ni jak o mimino. Co bude se mnou, až umře?“

„Já jsem neprosila kvůli sobě. Musím myslet na Monu,“ vysvětlila teta se semknutými rty.

„Co ona má s hraběnkou společného? Nikdy s ní neprohodila ani pár slov a lady Somersetová navíc nikdy neměla děti moc v lásce – s výjimkou těch vlastních, samozřejmě. Já jsem tu začala sloužit, když mi bylo jen o pár let víc než tobě, Mono, a jsem si celkem jistá, že se o moje zaopatření nepostarala. Co asi budu dělat? Ty aspoň můžeš šít, dokud ti budou sloužit oči. Ale kdo teď zaměstná mě? Všichni budou chtít za komornou nějakou mladou holku. Žádný úspory nemám. Kam půjdu?“ Ellin hlas byl vyšší a vyšší.

„Můžeš zůstat u nás, než si něco najdeš,“ nabídla jí teta.

„Prosím tě, přestaň s těma nesmyslami. Až lady Somersetová umře, vyhoděj vás na ulici. Jsme všichni v pěkný rejži, Flo – ty i tvoje holka, já, starej Marchant, ostatní služky, dokonce i zahradník. Nejspíš nás všechny vyhoděj a přivedou si sem vlastní služebnictvo,“ sýčkovala Ella.

„V tom případě se všichni sejdem v chudobinci,“ odsekla teta, popadla mě za ruku a vlekla mě za sebou dolů po schodech, chodbou kolem pana Marchanta a ven ze dveří.

Šly jsme tak rychle, že jsem jí sotva stačila. „Počkej, teto. Jdeš moc rychle! Píchá mě v boku,“ stěžovala jsem si.

„Máme moc práce,“ odpověděla, vtáhla mě do domu a zavřela za námi dveře, jako by se bála, že každou chvíli přijdou soudní zřízenci a vyhodí nás z domu. „Dej na kamna vařit vodu a přines mi do dílny hrnek silného čaje. Mám před sebou pořádněj maraton.“

Udělal jsem, co mi řekla. K tomu jsem nám oběma ukrojila krajíc chleba a namazala ho marmeládou. Vypadalo to, že dnes nebude žádná večeře. Tetin krajíc jsem rozkrájela na malé kostičky, které se vejdu do pusy. Když jsem to všechno přinesla

do dílny, teta se hrbila nad svou velkou truhlou s látkami a vy-
tahovala roli bílozlatého brokátu.

„Ty už máš tu správnou látku, teto?“ podivila jsem se.

„To víš, že mám. Vzpomněla jsem si na ni v okamžiku, kdy jsem řekla *dlouhý šaty*. Je to látka na závěsy a váží aspoň tunu, ale ona v tom přece nebude chodit. Bude pěkná otrava to všechno lemovat hedvábím, ale to už zvládnou,“ řekla a zvedla roli na svůj stříhací stůl. „Dávej pozor, kam dáváš ten čaj, Mono!“

„Přinesla jsem i chleba s marmeládou, teto. Tvůj jsem rozkrájela na malé kousky. Můžu ti každou chvíli nějaký strčit do pusy, aby sis neumazala tu látku,“ navrhla jsem jí.

„Děkuju ti, drahoušku. To je od tebe moc hezký.“

Roztáhla brokát a přinesla si své velké ostré krejčovské nůžky. Od té doby, co jsem s nimi ryla do „náhrobního kamene“ pro maminku, na ně mám zakázáno sahat. Teta mi pohrozila, že pokud je ještě jednou uvidí v mé ruce, ustríhne mi s nimi prsty. Věděla jsem, že by to doopravdy neudělala, ale stejně jsem se od nich držela v uctivé vzdálenosti a z jejich kovového *šmik-šmik* mi běhal mráz po zádech.

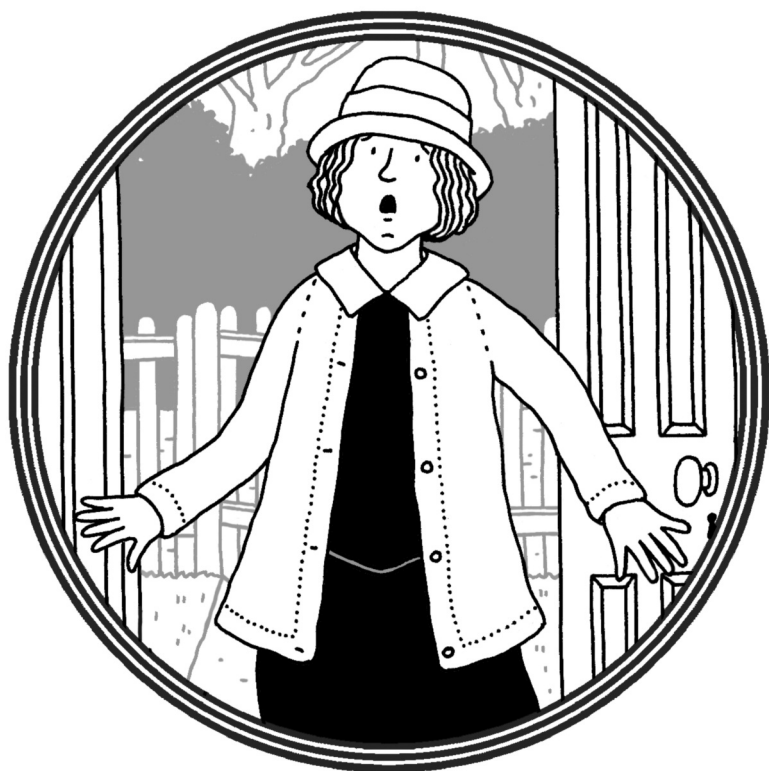
„Teto,“ začala jsem a strčila si ruce do podpažních jamek, „vy už se s Ellou nekamarádíte?“

„Ale jo. Ona má jen strach, to je všechno.“

„A skončíme všichni v chudobinci?“ zeptala jsem se. Bylo mi nepříjemné to jen vyslovit. Je to ohavná budova na konci Rook Greenu. Vždycky kolem ní rychle proběhnu. Okna jsou tak vysoko, že tam není vidět, ale jednou jsem odtamtud zaslechla hrozný výkřik, táhlý, hlasitý a úplně zoufalý. Zněl mi v hlavě ještě dlouho potom.

„Z toho hnusného chudobince nemusíš mít obavy,“ odpověděla teta. Obvykle se snažila mluvit jemně jako dáma, ale tentokrát zněl její hlas mnohem drsněji. „Lady Somersetová bude mít ze svejch šatů takovou radost, že se o nás určitě postará. Dej na mý slova.“ Když stříhla do brokátu, klouby měla úplně bílé.

Ella vtrhla do našich dveří úplně rudá a udýchaná.

3

KDYŽ JSEM SE RÁNO VZBUDILA, teta pořád šila ve své dílně. V obličeji byla popelavě šedá a víčka za skly brylí jí cukala, ale ruce nepřestávaly šít.

„Tys byla vzhůru celou noc, teto?“ zeptala jsem se.

„Ne, šla jsem spát a jehla a nit šily samy,“ ušklíbla se.

„Neměla by sis jít lehnout? Vypadáš hrozně!“

„Velice děkuji za všechny komplimenty,“ odsekla. „Běž si uvařit čaj, Mono, a vyprav se do školy.“

Postavila jsem vodu na kamna a nakoukla do spíže, jestli tam není něco k snídani pro tetu. Byla tam jen patka chleba, jedno vejce, cibule a pár brambor a mrkví. Vejce jsem uvařila, chleba opekla a obojí jsem naložila na ták.

Strčila jsem do dveří, vstoupila a oznámila: „Tady to máte, madam!“ Doufala jsem, že jí to udělá radost.

Teta seděla zpříma, ale měla skloněnou hlavu a zavřené oči.

„Teto? Ty spíš?“

Trhla sebou a probrala se. „Jen jsem odpočívala,“ tvrdila. „Dobrej Bože, jak mě všechno bolí! Prosím tě, Mono, co tě to napadlo? To vajíčko bylo pro tebe na večeri. Taková škoda!“

„Chtěla jsem ti pomoci,“ řekla jsem vyčítavě. „Bylas celou noc vzhůru a vypadáš hrozně unaveně.“

„Jsem zvyklá pracovat v noci,“ odsekla. „Dej si to vajíčko sama a topinku k němu taky. Nemůžeš jít do školy s prázdným žaludkem.“

„Ale já to udělala *pro tebe*. Mělo to bejt překvapení. Já to jíst nebudu.“

Uraženě jsem odešla do svého pokoje, oblékla jsem si šaty do školy, otřela si zaprášené polobotky včerejšími ponožkami, zpletla jsem si vlasy do copů a odkráčela do školy. Nezapomněla jsem prásknout dveřmi. Ani jsem se s tetou nerozloučila.

O hladu jsem nezůstala. Zastavila jsem se u Maggie a paní Higginsová mi dala bramborovou placku. Byla ještě horká, jak se před chvílí pekla na pánvi.

„Škoda že nebydlím s váma, paní Higginsová,“ povzdechla jsem si.

„Ale Mono! Tvoje teta se přece o tebe stará úplně báječně. Máš vždycky krásný oblečení, na rozdíl od těch mejch odrbanců,“ připomněla mi.

„Ale nikdy nedělá bramborový placky. A v jednom kuse se na mě zlobí.“

„To je tím, že musí od rána do večera šít všechny ty krásný šaty. Je pravda, že je možná až moc pečlivá, ale musí to pro ni bejt těžký, když tě vychovává sama,“ namítla paní Higginsová.

„Je to těžký *pro mě!*“ vyhrkla jsem. Hned v tom okamžiku jsem se však začala cítit provinile.

Když jsme s Maggie poskakovaly do školy, pořád jsem měla před očima tetin popelavě šedý obličej. Přemýšlela jsem, co by se stalo, kdyby si mě nevzala, když maminka umřela. Nejspíš by mě dali do sirotčince. Občas jsme si s Maggie hrály na sirotčinec s panenkami a krabicí od bot. Střídaly jsme se, kdo bude hrát přísnou vrchní sestru, která sirotky bije, když zlobí. Já jsem byla obzvláště vynalézavá ve vymýšlení trestů, kterým jsme se pak smály. Ale co když se takové věci dějí i v opravdových sirotčincích? Možná jsou stejně hrozný jako chudobince – nebo ještě horší.

Ta výborná bramborová placka se mi v žaludku změnila v jakousi blátivou hroudu. Chtělo se mi obrátit se a utíkat domů, ale už jsme procházely školními vraty a slečna Nelsonová zvonila na zvonek. Musela jsem jít do školy. Nemohla jsem se však vůbec soustředit a poprvé se mi stalo, že jsem měla chybu v gramatickém cvičení.

„Mono Smithová, co to s tebou dneska je?“ divila se slečna Nelsonová.

Zamumlala jsem, že mi není moc dobře.

„Opravdu jsi nějaká блedá,“ uznala. „Pojď sem, sáhnu si na tvoje čelo.“

Doufala jsem, že mě hned pošle domů a já se budu moct tetě

omluvit, ale ona prohlásila, že teplotu nemám. Moje hlava byla možná zvenku chladná, zato uvnitř to vřelo tisíci starostmi. O polední přestávce jsem měla na krajíčku, tak jsem místo toho, abych si s Maggie hrála kuličky, běhala s kluky, abych nemusela moc přemýšlet.

„Zahrajeme si na líbací babu!“ navrhl Martin Bellamy, velký ošklivý kluk, kterého jsem nemohla ani vystát.

„Nehraj s nima, Mono!“ varovala mě Maggie.

Jenže on a ještě pár dalších kluků se mi začali posmívat, že jsem srab, a to mě dopálilo.

„Jo, to je dobrej nápad!“ řekla jsem.

Musela jsem utíkat jako vítr, pokud jsem chtěla utéct Martini, aby mi nedal pusu. Z představy, jak se jeho odulé měkké rty přitisknou na moje, se mi dělalo na zvracení. Místo toho jsem proběhla kolem Petra Robinsona. Tak blízko, že mě chytil za šaty. Všichni kluci na něj křičeli, ať mi dá pusu. On zrudl a chvíli zaváhal. Byla to dost dlouhá doba na to, abych se mu vyškubla a utekla na holčičí záchody, kam za mnou nemohl.

„Teda Mono, ty jsi pěkná provokatérka!“ zavrtěla nade mnou Maggie nespokojeně hlavou, když zazvonilo na odpolední vyučování. Holky měly šití a kluci dílny s panem Grangerem, který v naší vesnici prodává kukuřici.

„Škoda že *my* nemůžeme mít dílny,“ povzdechla jsem si. „Šití nesnáším.“

„Ale vždyť ti to docela jde!“ divila se Maggie.

Uměla jsem různé druhy stehů a dokázala jsem i začistit knoflíkovou díрку, protože mě vychovala teta, jenomže jsem neměla potřebnou trpělivost, abych to dělala pečlivě. Teď jsem se cítila ještě provinileji než předtím. Pokud mě po půlhodině šití bolely ruce a krk a pálily oči, jak se asi musela cítit teta, která šila celou noc?

Byla jsem moc ráda, když vyučování skončilo. Vystřelila jsem ze třídy hned po závěrečné modlitbě.

„Počkej na mě, Mono!“ zavolala za mnou Maggie našťvaně. „Proč se dneska chováš tak divně?“

„Jenom potřebuju bejt brzo doma, to je všechno,“ vysvětlila jsem. „Tak honem poběž, Maggie!“